

РЕШЕНИЕ

№ 1689

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА
като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно
наказателно дело № 20241110201801 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

**Производството е по реда на чл. 189, ал. 14 от ЗДвП, вр. чл. 59 и сл. от
ЗАНН.**

Образувано е по повод депозирана жалба от А. И. Г., ЕГН ***** против
наказателно постановление № 23-4332-031750 от 28.12.2023 г., издадено от началник
сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което за нарушение на чл. 21, ал. 1
от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателя е наложено
административно наказание „глоба“ в размер на 1050 лева и лишаване от право да
управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП.

С жалбата се иска, съдът да постанови решение, с което да отмени атакуваното
наказателно постановление като незаконосъобразно, тъй като в хода на
административнонаказателното производство били допуснати съществени нарушения
на материалния и процесуалния закон.

В откритото съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя
поддържа изцяло депозираната жалба и изложените в нея мотиви за отмяна на
атакуваното НП. Представя писмени бележки и претендира адвокатско
възнаграждение.

За АНО, редовно призован, не се явява представител. Постъпили са писмени
бележки от юрк. Х., с които се иска жалбата да бъде оставена без уважение, а
издаденото НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира се
юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на евентуално

поискано адвокатско възнаграждение.

Жалбата е процесуално допустима, тъй като изхожда от легитимирано лице, подадена е в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството по делото е редовно образувано пред РС-София.

Софийският районен съд, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено от фактическа страна следното:

На 31.08.2023 г. в 11:21 часа, жалбоподателят А. И. Г. управлявал в град София, по ул. „*****“, в посока от бул. „.....“ към бул. „****“, лек автомобил марка „*****“, модел „*****“ с рег. № ***** със скорост от 136 км/ч, която била засечена срещу пощенска станция номер *****. Разрешената максимална скорост за движение в този участък била 50 км/ч за населено място. Скоростта на автомобила била засечена и фиксирана със система „АТСС АРН САМ S 1“ № 117430F0. На 11.12.2023 г. жалбоподателят А. И. Г. се явил лично в ОПП-СДВР, където попълнил и представил декларация по чл.188, ал.1 от ЗДвП, че на процесната дата лично той е управлявал превозното средство.

Поради така декларираните обстоятелства, срещу жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 129490/11.12.2023 г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, а именно за това, че на 31.08.2023 г. в 11:21 часа, управлявал в град София по ул. „*****“, в посока от бул. „.....“ към бул. „****“, лек автомобил марка „*****“, модел „*****“ с рег. № ***** със скорост от 136 км/ч (след приспадане на толеранса), при разрешена скорост за движение в населено място до 50 км/ч. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя и бил подписан от него, актосъставителя и двама свидетели. Жалбоподателят вписал в съставения АУАН, че няма възражения.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № 23-4332-031750 от 28.12.2023 г., с което за нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1050 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП.

Описаната фактическа обстановка се установява по категоричен начин от показанията на свидетелката К. Д., от представената снимка на нарушението и от приложените по делото писмени доказателства, които преценени поотделно и в своята съвкупност не водят до различни фактически изводи. Свидетелката Д. разказа, че актът е бил съставен в ОПП-СДВР след явяването на жалбоподателя, който попълнил декларация, в която посочил, че лично е управлявал автомобила. След това актът му

бил връчен срещу подпис. Съдът изцяло кредитира показанията на свидетелката Д., тъй като същите са логични, последователни, непротиворечиви и изцяло съответстват на приложения по делото писмен доказателствен материал.

Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя как в декларацията попълнил, че е управлявал автомобила на 31.08.2023 г. около 11:00 часа, а нарушението било извършено в 11:21 часа, поради което не било категорично доказано той да е управлявал превозното средство. На първо място жалбоподателят е попълнил декларация по реда на чл.188, ал.1 от ЗДвП, че лично той е управлявал автомобила, като изрично е посочено в декларацията за отговорността по чл.313, ал.1 от НК при невярно деклариране. В тази декларация не е посочено в рамките на 20 минути превозното средство да е било управлявано и от друг водач, освен от жалбоподателя, а и предвид разстоянията в град София е логично управлението на автомобила да е започнало към 11:00 часа, както е декларирано и да е завършило след 11:21 часа (часът на нарушението). На следващо място, ако друго лице е управлявало автомобила, то е логично не само в декларацията, но и в съставения АУАН жалбоподателят да впише такива възражения, но той не го е направил. На трето място, видно от връчената на жалбоподателя призовка за явяване в ОПП-СДВР, в същата изрично е посочено, че явяването му се налагало във връзка с извършено нарушение на ЗДвП при управление на МПС с рег. № СВ 2475 ХН на 31.08.2023 г. в 11:21 часа, тоест същият много добре е знаел за коя дата и час се отнася извършеното нарушение, за което трябва да даде данни на водача, като явявайки се в ОПП-СДВР е посочил, че именно той е управлявал автомобила. Всички тези обстоятелства карат съда да приеме, че именно жалбоподателят Г. е управлявал автомобила по време на заснемане на нарушението. Също така и по данни на свидетелката Д., на жалбоподателя първо е показан снимковият материал, на който той много добре е видял датата и часа на нарушението, след което му се дава да попълни декларацията по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, поради което към момента на попълването той е бил наясно с всички обстоятелства около извършеното нарушение, посочвайки, че лично е управлявал автомобила.

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна:

В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на жалбоподателя да се защити. Спазени са императивните изисквания на нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН и сроковете за издаване на двата акта по чл.34 от ЗАНН. Актът е съставен в едногодишен срок от извършване на нарушението и в деня на установяване самоличността на нарушителя. С попълването на декларацията на 11.12.2023 г. контролните органи са установили, че отговорност следва да носи собственикът на превозното средство, който посочва, че лично е управлявал автомобила към момента на нарушението. В АУАН и НП са посочени времето и мястото, където е извършено нарушението. Същото е точно,

ясно описано и са отразени обстоятелствата, при които е било извършено. Нарушителят е бил запознат с всички съществени факти от значение за реализиране правото му на защита срещу административното обвинение. Отразени са правилно и нарушените законови разпоредби. Актът и наказателното постановление са издадени от компетентни длъжностни лица, видно от приложените по делото заповеди от 28.10.2019 г. и от 02.12.2021 г. Поради това не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до порочност на административнонаказателното производство, до нищожност на съставения АУАН или до нищожност на издаденото НП.

Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. В конкретния случай обаче, тъй като превишаването на скоростта е такова, че се предвижда освен глоба и лишаване от право да се управлява МПС, това наказание няма как да бъде наложено с издаването на електронен фиш, поради което е спазена общата процедура по ЗАНН със съставянето на АУАН и последващо издаване на НП.

С измененията на ЗДвП, публикувани в ДВ бр.19 от 13.03.2015 г., законът беше съобразен с изложените в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС становища относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта. В разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП беше добавен терминът „автоматизирано“ техническо средство, а съгласно § 6, т. 65 от допълнителните разпоредби на ЗДвП - „Автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес“, тоест контролният орган не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяване на контрола го изключва и демонтира. Именно в това се изразява поставянето на начало и край на работния процес от контролния орган.

В мотивите към проекта на закона за изменение и допълнение на ЗДвП се

посочва, че една от причините за въведените изменения е именно Тълкувателно решение № 1 от 2014 г. на Върховния административен съд, с което реализирането на административнонаказателната отговорност за нарушения на Закона за движението по пътищата чрез издаване на електронен фиш при осъществяване на контрол с мобилни системи за контрол било преустановено и това рефлектирало пряко върху дисциплината на водачите. Посочва се, че използването на мобилни технически средства е автоматизиран процес, при който единствената намеса на контролен орган се свежда до позиционирането и настройката на автоматизираното техническо средство. Същите установяват нарушенията по аналогичен със стационарните средства способ. Всички автоматизирани технически средства - мобилни и стационарни, са преминали метрологична проверка съгласно Закона за измерванията, в това число и софтуера за обработка на доказателствения материал и са въведени в експлоатация при стриктно спазване на нормативните предписания. При въвеждането в експлоатация на всяко техническо средство, сертифициращият орган - Български институт по метрология, осъществява проверка и на софтуерната програмата, генерираща снимковия материал, което е отразено и в сертификата и първоначалната метрологична проверка. Принципът на действие, както на стационарните, така и на мобилните системи е един и същ: измерване на скоростта от сертифициран измерител и задействане на камера, визуализираща измерването, респективно превозното средство. Обработката и издаването на електронен фиш и за двата вида системи е от централизирана информационна система.

Към датата на нарушението вече е било отменено изискването на чл. 165, ал. 2, т. 8 от ЗДвП да се обозначават чрез поставяне на пътни знаци, оповестяват в средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерството на вътрешните работи участъка от пътя, на който се осъществява контрол по спазването на правилата за движение чрез автоматизирани технически средства или системи. След като това изискване е отпаднало и то изрично е отменено с последвалата редакция на закона, то не е необходимо участъкът, в който се е извършвал контрол на скоростта с автоматизирано техническо средство, да е бил обозначен с поставянето на пътен знак „Е-24“, каквото задължение имаха преди това контролните органи. Именно поради тази причина и след отпадането на посоченото законово изискване, не е необходимо да бъдат събирани доказателства за поставен пътен знак, указващ на водачите за извършвания видеоконтрол.

АНО е изпратил на съда цялата преписка с информация за участъка от пътя, на който се извършва контрол на скоростта с автоматизирано техническо средство, с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по чл. 21, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка. Писмени доказателства относно всички тези обстоятелства се

съдържат в кориците на делото.

В случая нарушението е установено от мобилна система за видеоконтрол „АТСС ARH CAM S 1“ № 117430F0, надлежно калибрована, при която измерването, регистрирането и записът на нарушенията се извършва от система радар-камера-компютър, като единствената роля на оператора на системата е да позиционира техническото средство, като го насочи към определения за наблюдение участък от пътя и да въведе ограниченията за скоростта на този участък. Ето защо съдът намира, че процесната система за контрол на скоростта отговаря на изискването на ЗДвП, техническото средство, с което е установено и заснето нарушението, да бъде автоматизирано, за да не позволява човешка намеса при установяването и заснемането на всяко едно конкретно нарушение.

Съдът приема за доказано авторството на деянието, тъй като автомобилът е заснет с мобилна камера за превишена скорост и снимката е приложена по делото, като върху нея са посочени датата и часът на нарушението. Видно от приложената по делото декларация по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, жалбоподателят собственоръчно е написал и се е подписал, че лично той е управлявал автомобила на процесната дата. Съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В случая Г. е наказан като водач и собственик на моторното превозно средство, но дори да не беше водач, то отново следва да отговаря като собственик на автомобила, защото не е посочил пред АНО друго лице, което да е управлявало автомобила, като също така е трябвало да представи и копие на свидетелството му за управление на МПС. Пред съда бяха направени възражения как жалбоподателят попълнил в декларацията, че е управлявал автомобила на 31.08.2023 г. около 11:00 часа, а нарушението било извършено в 11:21 часа, поради което не било категорично доказано той да е управлявал превозното средство. Както беше отбелязано и по-горе при анализа на доказателствата, на първо място жалбоподателят е попълнил декларация по реда на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, че лично той е управлявал автомобила, като изрично е посочено в декларацията за отговорността по чл. 313, ал. 1 от НК при невярно деклариране. В тази декларация не е посочено в рамките на 20 минути превозното средство да е било управлявано и от друг водач, освен от жалбоподателя, а и предвид разстоянията в град София е логично управлението на автомобила да е започнало към 11:00 часа, както е декларирано и да е завършило след 11:21 часа (часът на нарушението). На следващо място, ако друго лице е управлявало автомобила, то е логично не само в декларацията, но и в съставения АУАН жалбоподателят да впише такива възражения, но той не го е направил. На трето място, видно от връчената на жалбоподателя призовка за явяване в ОПП-СДВР, в същата изрично е посочено, че явяването му се налагало във връзка с

извършено нарушение на ЗДвП при управление на МПС с рег. № СВ 2475 ХН на 31.08.2023 г. в 11:21 часа, тоест същият много добре е знаел за коя дата и час се отнася извършеното нарушение, за което трябва да даде данни на водача, като явявайки се в ОПП-СДВР е посочил, че именно той е управлявал автомобила. Всички тези обстоятелства карат съда да приеме, че именно жалбоподателят Г. е управлявал автомобила по време на заснемане на нарушението, а същият носи отговорност и като собственик, след като пред АНО не е посочил данни за друго лице, управлявало автомобила и не е представил копие на свидетелството му за управление на МПС. Също така и по данни на свидетелката Д., на жалбоподателя първо е показан снимковият материал, на който той много добре е видял датата и часа на нарушението, след което му се дава да попълни декларацията по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, поради което към момента на попълването той е бил наясно с всички обстоятелства около извършеното нарушение, посочвайки, че лично е управлявал автомобила.

Разликата в засечената скорост от 140 км/ч и посочената в наказателното постановление скорост от 136 км/ч се дължи на така наречения „толеранс“, който представлява възможната процентна грешка при засичането на скоростта. Този толеранс е 3% от засечената скорост и се отчита в полза на нарушителя, като засечената от радара скорост се намалява именно с тези 3%. Точно заради това не може да се говори за нарушаване правата на жалбоподателя, поради неяснота или противоречия в издадените НП и АУАН. Напротив, правата му са напълно защитени, тъй като евентуално възможната грешка при отчитането на скоростта е изчислена в негова полза.

Следва да се отбележи, че от приложените към делото Протокол № 037-СГ-ИСИС от проверка на мобилна система за видеоконтрол „ATCC ARH CAM S 1“ № 117430F0 от 30.03.2023 г. и приложеното Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126 с валидност до 07.09.2027 г. се установява, че система за видеоконтрол „ATCC ARH CAM S 1“ № 117430F0 е мобилна такава, одобрена да служи за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение, надлежно калибрована и технически годна към датата на нарушението за осъществяване на посочения видеоконтрол.

Според чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава стойностите на скоростта в км/ч, посочени изчерпателно в тази алинея, а според чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В конкретния случай жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, понеже се е движил с автомобила с по-висока от максимално разрешената скорост за движение в населено място от 50 км/ч. Касае се за нарушаване на общата забрана по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в населено място да не се

превишава максимално допустимата скорост за движение от 50 км/ч, а не става дума за различна от посочената в ал. 1 скорост, която се сигнализира с пътен знак по смисъла на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Водачът на автомобила се е намирал в населено място и е следвало да спазва ограничението на скоростта за населено място, тъй като в процесния участък не е имало поставен знак, указващ възможност за движение с висока скорост от 50 км/ч. Писмено доказателство за цитираното ограничение на скоростта е и приложеният по делото протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта от 31.08.2023 г. В него ясно е описано мястото, където се е осъществявал контрол на скоростта и това, че ограничението е било общовалидното за населено място от 50 км/ч. Съставителят на протокола е длъжностното лице В. А., който се е подписал относно верността на тези обстоятелства. Това е официален документ по смисъла на чл. 93, т. 5 от НК - съставен по предвидения ред от длъжностно лице в кръга на службата му и има доказателствена сила за описаните в него обстоятелства, към които спадат ограничението на скоростта в процесния участък и точното разположение на техническото средство. Предвид на това не е необходимо да бъдат изисквани допълнителни доказателства за точното местоположение на техническото средство и ограничението на скоростта.

Санкционната норма на чл.182, ал.1 от ЗДвП предвижда, че водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва, както следва: т. 6 - за превишаване над 50 км/ч - с глоба 700 лева и три месеца лишаване от право да управлява МПС, като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч глобата се увеличава с 50 лева.

С оглед на цитираната нормативна уредба и предвид установените по делото факти, съдът приема, че в случая жалбоподателят е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, тъй като от събраните по делото доказателства се установи, че на 31.08.2023 г. в 11:21 часа, лек автомобил марка „*****“, модел „*****“ с рег. № *****, собственост на жалбоподателя А. И. Г. и управляван от него, се е движил в град София, по ул. „*****“, в посока от бул. „.....“ към бул. „****“ с превишена скорост – 136 км/ч, при разрешена максимална скорост за движение в населено място от 50 км/ч. Разрешената скорост е била превишена от жалбоподателя с 86 км/ч, а размерът на глобата в този случай е точно 1050 лева и лишаване от право да се управлява МПС за срок от 3 месеца. Размерът на предвидените наказания е фиксиран, поради което съдът не може да ги изменя.

В последно време изключително много зачестиха пътнотранспортните произшествия, които се дължат именно на шофиране с превишена скорост, а в населено място това поведение е особено опасно, поради наличието на пешеходци, сред които деца, възрастни хора и майки с бебета. В немалко случаи тези произшествия завършват със смърт или сериозни телесни увреждания. Поради тази

причина следва да се обърне сериозно внимание на водачите, които си позволяват такова неправомерно поведение и според настоящия състав единствено ефективни наказания биха могли да осъществят както индивидуалната, така и генералната превенция (цел) на наказанието по смисъла на чл. 12 от ЗАНН, тоест не само да предупредят и превъзпитат нарушителя към спазване на установения правен ред, но и да имат възпиращо, възпитателно и предупредително действие по отношение на останалите членове на обществото. Нашата държава е на едно от челните места по смъртност вследствие на пътнотранспортни произшествия, а най-честата причина за тези произшествия е именно движението с превишена или несъобразена скорост. Освен това се касае за огромно превишение от 86 км/ч на максимално разрешената скорост за движение, което означава, че деянието се отличава с изключително висока степен на обществена опасност, сериозен риск за настъпване на ПТП в градски условия, като при евентуално възникване на произшествие с такава скорост, то шансовете за оцеляване на пешеходец или лица в други превозни средства, както и на самия водач, биха били нищожни. Поради тези причини, случаят не може да бъде приет за маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

С оглед на изложеното, съдът намира, че издаденото наказателно постановление е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от процесуалния представител на наказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум от 80 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, беше проведено само едно открито съдебно заседание, а юрисконсултът не се яви в съдебна зала, като единствено е изготвил и депозирал писмени бележки по делото.

Мотивиран от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 и чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23-4332-031750 от 28.12.2023

г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което за нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП), на А. И. Г., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1050 /хиляда и петдесет/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 /три/ месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДВП.

ОСЪЖДА жалбоподателя А. И. Г., ЕГН ***** да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____